

1

DANAE BROOKS KNOOPTE HAAR BLOUSE dicht en deed haar schoenen aan. Vertwijfeld probeerde ze de neiging om hoop te gaan koesteren te onderdrukken. De kleedkamers van de dokterspraktijk zouden in een chic kuuroord niet misstaan hebben: met franje omzoomde, zware gordijnen schermde nissen af, waar reproducties van kunstwerken de muren sierden en elektrische kaarsen flonkerden op elegante bijzettafeltjes. Flarden van Mozart zweefden door het gebouw. Al die luxe mocht ook wel voor het bedrag dat in rekening werd gebracht door haar gynaecoloog, of beter gezegd, haar ‘in voortplanting gespecialiseerde endocrinoloog’, zoals vermeld stond op zijn naambordje.

Ze pakte haar tas en liep naar de verpleegstersbalie. Marilyn – ze kende onderhand de meeste verpleegkundigen nu wel bij de voornaam – keek naar haar op met een geofefende glimlach. ‘Je kunt doorlopen. Dokter Gwinn komt zo bij je.’ Danae had haar pogingen gestaakt om iets op te maken uit Marilyns manier van doen. Tot nu toe was elk glimlachje, elk knikje of knipoogje elke maand weer op hetzelfde neergekomen: ze was niet in verwachting. Nog steeds niet.

Ze liep de hal door naar de sober ingerichte dokterskamer en was verrast dat de arts al achter zijn bureau zat. Ze onderdrukte

de hoop die vanbinnen opvlamde, maar bij eerdere consulten had ze altijd moeten wachten, soms wel twintig minuten of langer. Zou het dit keer raak zijn?

‘Kom binnen, Danae.’ Hij keek verwachtingsvol langs haar heen.

‘O. Ehm... Dallas is niet meegekomen vandaag. Hij kon geen vrij krijgen.’ Natuurlijk had hij best vrij kunnen krijgen als hij dat echt had gewild.

‘Ik begrijp het. Geen probleem. Kom binnen en ga zitten.’ Ze nam plaats op een van de twee stoelen die voor zijn bureau stonden en voelde zich een beetje verloren zonder Dallas.

Dokter Gwinn krabbelde iets op een stapel papieren die voor hem lag en schoof ze in een map voordat hij naar haar opkeek. Ze wist meteen dat er van een zwangerschap geen sprake was. ‘Oké...’ Hij trok een vel papier uit de map die hij zojuist had dichtgeslagen en schoof hem naar haar toe. Met zijn pen wees hij naar een grafiek die maar al te bekend was. ‘Sinds de laatste keer is er niets veranderd. Je waarden zijn niet zoals we ze graag zouden zien, maar we komen er wel. Ik ga je dosering een beetje aanpassen. Niets schokkends, maar misschien zul je iets meer last van bijwerkingen krijgen.’

‘Tot nu toe viel het wel mee.’

Hij plaatste zijn vingertoppen tegen elkaar aan en fronste zijn wenkbrauwen. ‘Dat is mooi, maar schrik dus niet als je er dit keer wel meer last van hebt.’

Dokter Gwinn maakte snel een einde aan het consult en adviseerde haar om te bellen als ze problemen ondervond met de nieuwe dosering.

Om een of andere reden vond ze zijn waarschuwing moed-gevend. Misschien zou deze toename in medicijnen wel voor een doorbraak zorgen. Ze probeerde die hoopvolle gedachte meteen de kop in te drukken. Bijna elke week was er wel iets waardoor ze hoop kreeg, maar altijd werd die weer de bodem ingeslagen.

Dokter Gwinn klonk deze keer echter zo hoopvol. Maar goed, al die artsen waren hoopvol geweest. Al meer dan drie jaar had een hele rij klinieken iedere keer weer hoop gegeven – en zonder morren hun betalingen voor alle vruchtbaarheidsbehandelingen in ontvangst genomen. Ondanks de vele testen die ze hadden ondergaan, was het nooit duidelijk geworden waarom zij en Dallas geen kinderen konden krijgen. Alle artsen van alle verschillende klinieken kwamen niet verder dan de frustrerende diagnose: onverklaarbare onvruchtbaarheid. Ze hadden werkelijk alles geprobeerd, met uitzondering van ivf. En adoptie. Dallas wees de laatste optie zonder meer af, maar Danae begon te denken dat het weleens de oplossing kon zijn. De enige oplossing.

Bij de receptie haalde Danae haar pinpas tevoorschijn. Weer driehonderd dollar. Ze zag nu al op tegen Dallas' reactie als hij het bedrag op de bankafschriften zou zien. Ze vroeg zich af hoelang ze nog door kon gaan met het leeghalen van hun bankrekening, voordat haar man zou zeggen: 'Het is genoeg geweest.'

De vrouw gaf haar het bonnetje. 'Tot over twee weken, mevrouw Brooks.'

'Dank u.' Ze forceerde een glimlach en bad in stilte dat ze de volgende keer geen injecties meer hoefde te ondergaan of medicijnen in te nemen, omdat ze dan in verwachting zou zijn. Maar het werd steeds moeilijker om de moeder in te houden met alle teleurstellingen die ze te verwerken kreeg. Ze vroeg zich af hoelang ze dat nog kon opbrengen.

Ze duwde de deur open alsof ze de ontmoedigende gedachten wegduwde, of dat althans probeerde. Het was eind september en eindelijk hing er iets van de herfst in de lucht. Ze ademde diep in. Terwijl ze haar auto van het slot deed, ging haar telefoon. Dat was Dallas. Ze viste hem uit haar jaszak. 'Hoi schat.'

'Jij ook hoi. Hoe was het?' Zijn behoedzame toon stemde haar verdrietig.

'Hetzelfde als altijd. Maar hij heeft mijn dosering een beetje verhoogd.'

Een lange stilte. ‘Daar ga je toch niet zo van door het lint als de vorige keer toen ze je meer medicijnen gaven, hoop ik?’

‘Nee.’ Het kwam er kribbiger uit dan haar bedoeling was. Ze was het voorval waar Dallas het over had, alweer vergeten. Volgens haar man was dat het ergste geval van het zogenaamde premenstruele syndroom uit de wereldgeschiedenis geweest. Dat was vreemd, want zij had nooit echt last gehad van premenstruele klachten, dus hoe kon hij nou weten wat dat was? Toch had hij waarschijnlijk de spijker op de kop geslagen. ‘Het zijn niet eens dezelfde pillen als toen, Dallas. En zelfs als dat wel zo was, kwam alles weer goed toen ze mijn dosering bijstelden. Weet je nog?’

‘Oké, dat is waar... je hebt gelijk.’ Zijn toon verried dat hij op eieren liep om maar geen woorden met haar te krijgen, en om zijn verzuim van vandaag goed te maken. ‘Zal ik op de terugweg wat eten halen voor vanavond?’

‘Nee, ik maak zelf wat.’ Het had geen zin om de kosten verder op te laten lopen door een dure afhaalmaaltijd. De discussie over financiën, die ongetwijfeld zou plaatsvinden als hij de afschriften zou zien, was zonder die extra uitgave al spannend genoeg. ‘Heb je zin in aardappelpuree uit de oven? Het doet een beetje herfstig aan vandaag.’ Ze hield haar hand omhoog, alsof hij kon zien hoe ze de frisse herfstlucht testte.

‘Ik moet weg, Danae. We praten vanavond wel verder, goed? Maar je weet dat ik uit mijn werk met Drew ga fitnessen, toch? Kan hij mee-eten?’

‘Dallas...’ Ze kreunde even. ‘Het is vandaag dinsdag. Je weet toch wel dat we vanavond naar mijn ouders gaan, voor de maaltijd met de familie.’

‘O ja, sorry. Vergeten.’

‘Dacht je dan dat we alleen maar aardappelpuree zouden eten vanavond?’

‘Ik dacht er niet bij na. Sorry. Nou, dan nodig ik Drew wel een andere keer uit. We kunnen...’ Hij brak zijn zin af bij het

horen van de bekende klik op de lijn, het teken dat er een zakelijk telefoontje in de wacht stond. 'He, ik moet dit telefoontje aannemen. Tot vanavond.'

'Oké.' Ze sprak tegen de stilte en voelde zich afgewezen. Soms kreeg ze het gevoel dat Dallas liever tijd met zijn broer doorbracht dan met haar.

Ze stapte in de auto en deed haar gordel om. Ze probeerde zich een voorstelling te maken van de dag dat ze voor het eerst een kostbaar kindje in een autostoeltje zou zetten. *Alstublieft, God, alstublieft*. Na drie jaar wachten voegde ze deze woorden standaard toe aan haar gebeden.

Terwijl ze wegreed van de parkeerplaats voelde ze de neiging opkomen een smoesje te verzinnen om niet naar Chicory Inn, de bed & breakfast van haar ouders, te hoeven vanavond. Ze begon bijna op te zien tegen de tweewekelijkse familiemaaltijden uit angst voor de vragen over hun pogingen om in verwachting te raken. Maar in feite was haar familie het onderwerp zat en stelde er nauwelijks vragen meer over. Dat was misschien maar goed ook.

Ze vertelde uit zichzelf zelden iets over het onderwerp aan haar ouders of zussen. Het was immers overduidelijk dat zij na al die maanden niets bemoedigends meer wisten te zeggen.

Toen ze net waren begonnen met doktersbezoeken had Dallas er zelfs tegen niemand wat over willen vertellen. Zij overtuigde hem echter dat ze haar verhaal aan iemand kwijt moest. Langzamerhand was hij er wat makkelijker in geworden om er met familie en vrienden over te praten. Maar nu voelde ze hoe het onderwerp ook hem nauwelijks meer kon boeien.

Ze draaide de weg op naar huis. *Hun huis*. Het voelde nog steeds wat onwennig om de weg naar de nieuwe wijk in te slaan. De tweeledige stenen toegangspoort vormde een smaakvolle kennismaking met de chique wijk in aanbouw. Dallas en zij hadden in augustus een woningruil met haar zus gedaan, nu bijna twee maanden geleden. Iedere keer wanneer ze de oprit

op reed, voelde het alsof ze op bezoek ging bij Corinne en Jesse. Dallas en zij hadden een afbetaald huis ingeruild voor een huis met een hypotheek. Weliswaar hadden ze een mooie aanbetaling kunnen doen die ze zich goed konden veroorloven, maar ze zaten krapper bij kas dan ze gewend waren. De kosten voor de vruchtbaarheidsbehandelingen hakten er des te dieper in.

Ze reed de garage binnen en drukte op de afstandsbediening om de deur te laten zakken. Ze hield van dit huis en had de inrichting inmiddels aan haar eigen smaak aangepast. Corinne en Jesse hadden snel naar iets kleineres moeten verhuizen en de woningruil was dan ook een uitkomst voor hen geweest. Danae had geen spijt van de ruil. Zij en Dallas hadden al rondgekeken naar een huis dat groot genoeg zou zijn voor het gezin dat ze hoopten te stichten, en deze woning was precies goed.

Corinne had veel op moeten geven zodat Jesse terug kon naar de schoolbanken om een lerarenopleiding te volgen. Danae had met haar zus te doen. Ze moest er niet aan denken dat Dallas zijn carrière opeens zou willen omgooien na bijna tien jaar huwelijk en drie kinderen. De Penningtons zaten nu met zijn vijven in het kleine huis gepropt dat van haar en Dallas was geweest en dat maar twee slaapkamers telde. En toch leken ze gelukkig te zijn. Ze had het idee dat Corinne het nog steeds lastig vond om iemand anders in haar droomhuis te zien wonen en het had hun relatie onder spanning gezet, maar Danae dacht dat dat met de tijd vanzelf zou slijten. Het was te hopen dat Jesse binnen een paar jaar als leraar aan de slag kon en dat alles weer normaal zou worden voor het hele gezin.

En zij en Dallas zouden hopelijk tegen die tijd een kindje hebben. Want als dat niet zo was, kon ze niet garanderen dat ze kon blijven geloven in een liefhebbende, zorgzame en *eerlijke* God.

Het was nog maar half tien toen het laatste gezin de oprit af reed. De achterlichten van het busje wierpen een rode gloed op het nieuwe bord dat Grant Whitman die dag voor de Chicory Inn had geplaatst. Terwijl hij het voertuig nakeek, klopte hij de chocoladebruine labrador die hijgend naast hem stond, op de kop en ademde de frisse nachtlucht diep in.

Uit de schoorsteen van zijn buurman een stukje verderop kringelde rook en de geur van verbrand hout – waarschijnlijk van een haardvuur – drong zijn neusgaten binnen. Deze avond was het waarschijnlijk de laatste keer geweest dat ze buiten hadden kunnen eten, hoewel Audrey er meestal in slaagde om hen over te halen voor een allerlaatste barbecue. Daarna zouden ze de tuinstoelen opbergen en de tuin winterklaar maken.

Hij zuchtte. ‘Kom Huck, het is mooi geweest voor vandaag.’ Hij bukte om een paar verdwaalde papieren bekertjes, die van de tafel waren gewaaid en onder de begroeide pergola terecht waren gekomen, op te rapen. De trompetklimmer begon al te verkleuren en liet een scala aan herfsttinten zien.

Ruim een jaar geleden had Grant deze familiemaaltijd op dinsdag ingesteld, maar hij wist nog steeds niet zeker of de kinderen het nou echt leuk vonden of slechts uit beleefdheid kwamen. Tijdens de zomer waren de avonden gezellig geweest, maar nu de oudste van Jesse en Corinne naar school moest en Jesse zelf ook, zag Grant de bui al hangen. In elk geval tijdens het schooljaar zouden zijn kinderen eerder naar huis willen om hun kroost op tijd in bed te kunnen stoppen.

De tweeling van Chase en Landyn begon ook een aardige handenbinder te worden nu ze begonnen te lopen. Hij glimlachte bij de gedachte aan Emma en Grace. De baby’s groeiden sneller dan hij kon bijbenen. Ze waren vrijwel kaal ter wereld gekomen, maar al snel waren ze sprekend gaan lijken op hun moeder met haar krullen. En over groeien gesproken... Landyn was duidelijk gegroeid sinds de tweeling was geboren. Grant had haar vanavond in de weer gezien met haar kleintjes en hij

was zo trots op haar. Ze was een toegewijde, hardwerkende moeder. Hij vermoedde dat veel mensen dachten dat Landyn zijn lievelingetje was, als jongste dochter van het gezin. Maar zoals elke rechtgeaarde vader had iedere dochter bij hem een speciaal plekje, zijn schoondochter Bree niet uitgezonderd.

Om eerlijk te zijn was dat speciale plekje altijd gereserveerd voor de dochter die het moeilijk had. En op dit moment was het Danae die op zijn meelevens kon rekenen. Hun tweede kind – mijn ‘tweede lievelingsdochter’, zoals hij haar altijd geplaagd had – was de gevoeligste van het stel. En ze was zo knap dat hij haar op haar tiende verjaardag wel had willen opsluiten en de sleutel weggooiden.

Danae was nog steeds knap. Ze droeg haar opvallende lichtblonde haar nu korter, maar het zag er altijd verzorgd en modieus uit. Grant kon het echter niet aanzien dat vroegtijdige rimpels haar voorhoofd plooiden en de sprankeling in haar levendige, blauwe ogen ontbrak. Hij zag nog weleens een glimp van die glinstering als ze naar haar man keek of als ze met haar nichtjes speelde. Maar zelfs dan bespeurde hij een ondertoon van pijn. Hij wist dat God een bedoeling met dit alles had... dat had Hij altijd. ‘Maar wacht niet te lang met hun kinderen te schenken, Heer,’ fluisterde hij.

‘Wat zei je, Grant?’ Audreys stem deed hem opschrikken. Hij had niet in de gaten gehad dat ze nog steeds buiten was. ‘Niks...’ Hij strekte zijn arm naar haar uit en trok haar tegen zich aan. ‘Ik dacht gewoon even hardop.’ Hij kuste haar boven op haar hoofd. ‘We hebben een mooi leven gehad, vind je niet?’

Ze week iets naar achteren om hem aan te kijken. ‘Zeker. Maar... eh, het is nog niet voorbij, lieverd.’

‘Nee, maar dat zou wel kunnen. In een oogwenk kan het allemaal voorbij zijn. Er kan zomaar een pak sinaasappelsap van een plank in de supermarkt op mijn hoofd vallen, en bingo, ik ben er geweest.’

Ze schaterde het uit, en dat was natuurlijk precies waar het

hem om begonnen was. Hij vond het heerlijk om haar aan het lachen te maken.

Ze gaf hem een kus die duidelijk maakte dat ze weg wilde en wrong zich los uit zijn armen. 'Blijf jij daar maar mooi staan met die zelfingenomen grijns op je gezicht. Ik ga de vaatwasser inruimen.'

'Ik kom zo bij je.' Hij ging op zijn hurken zitten om Huckleberry naar zich toe te trekken. Als hij zijn vrouw niet kon knuffelen, was er altijd nog de hond. Hoewel hij Audrey aan het lachen gemaakt had, voelde hij hoe de neerslachtigheid weer bezit van hem nam. Huck leek het aan te voelen en kroop dicht tegen hem aan.

Hij keek naar de donkere lucht en het melancholieke gevoel dat de intrede van het najaar altijd met zich mee leek te brengen, werd intenser. Het zou zoals altijd wel weer overgaan. Maar het idee dat alles in de natuur ging afsterven en dat de winter eraan kwam, stemde hem verdrietig.

Voordat hij naar binnen ging om Audrey met de vaat te helpen, keek hij de tuin nog een laatste keer na op afval dat hier gewoonlijk op dinsdagavonden rondslingerde: papieren bordjes of roze sokjes. Al vijf kleindochters. Dat zou toch genoeg moeten zijn om een man vrolijk te stemmen. Maar toch... Danae.

Hij liep langzaam naar het huis en keek naar het silhouet van zijn vrouw, die in de keuken bezig was. Hoezeer Audrey ook genoot van deze familieavonden, het betekende wel een heleboel werk voor haar.

Toen hij een paar minuten later via de achterdeur binnenkwam, keek ze op van de gootsteen die vol stond met potten en pannen. 'Alles in orde?' De vragende blik in haar ogen verried dat de zorgen van zijn gezicht af te lezen waren.

Hij voelde er weinig voor om de beerput te openen. Aan de andere kant dacht hij niet dat hij zich dingen inbeeldde.

'Had jij ook niet de indruk dat Danae een beetje somber was vanavond?'

‘Hoezo?’

‘Weet ik niet. Ze kwam afwezig op me over, alsof ze in haar eigen wereldje zat.’

‘Waarom? Wat is er gebeurd?’

‘Voor zover ik weet niets... maar ze leek gewoon een beetje down. En ze deed kortaf tegen Corinne. Dat is niks voor haar.’

Audreys gezicht vertrok. ‘Ik denk dat het moeilijk voor haar is om in de buurt van die kleintjes te zijn. Vooral de tweeling. Maar ik hoop dat ze het niet afreageert op haar zussen. Die kunnen het tenslotte niet helpen dat ze kinderen hebben.’ Door de manier waarop ze het zei, vroeg hij zich af of ze meer wist dan ze wilde loslaten.

‘Ik weet het, maar het moet lastig zijn om hen allebei steeds te zien moederen terwijl ze zelf zo naar kinderen verlangt. Ik hoop maar dat zij de eerstvolgende is die in verwachting raakt.’

Audrey zweeg en zuchtte toen. ‘Daar is het al te laat voor.’

‘Wat? Waar heb je het over?’

Ze draaide zich om en leunde tegen de gootsteen. Ze drukte haar handpalmen op het keukenblad achter haar. ‘Corinne is weer zwanger.’

‘Wat?’ Hij legde de theedoek op het aanrecht. ‘Waarom heb ik die aankondiging gemist?’

‘O, ze heeft nog niks aangekondigd. Tenminste, niet dat ik weet.’

‘Wanneer heeft ze het tegen jou gezegd?’

‘Ze heeft niks gezegd. Maar een moeder weet dat gewoon.’

Hij hield zijn hoofd scheef. ‘Je beweert nogal wat, Audrey.’

‘Tja, een moeder weet dat gewoon,’ herhaalde ze.

‘Denk je dat onze dochters het al weten?’

Audrey schudde haar hoofd. ‘Ik denk van niet. Corinne stelt het volgens mij zo lang mogelijk uit, omdat ze weet dat het voor Danae moeilijk te verteren zal zijn, vooral als het in de grote groep wordt verteld.’

‘Nou, dat zou de spanning tussen die twee kunnen verklaren.’

Maar waarom vertelt ze het niet aan ons?’ Grant fronste zijn wenkbrauwen. ‘Heeft Danae nog iets gezegd over hoe het met hen gaat in dat opzicht?’

‘Wat betreft kinderen krijgen?’ Audrey haalde haar schouders op. ‘Ik heb er al een poosje niet meer naar gevraagd. De laatste tijd lijkt het wel alsof ze er liever niet over praat.’ Ze drukte hem een schone theedoek in handen.

Hij moest toegeven dat hij teleurgesteld was. Je zou toch denken dat het nieuws dat er een baby op komst is, gevierd zou worden in de familie. Maar als het nieuws van Corinne en Jesse zo beladen was, zou de tijding van een nieuw kleinkind vanaf nu met angst en beven gebracht worden. En dat klopte van geen kanten.